

Sygn. akt IV P 373/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Protokolant:	stażysta Dominika Janta-Lipińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 roku

sprawy z powództwa **L. B.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w S.**

o wydanie dokumentu związanego ze stosunkiem pracy;

sprawy z powództwa **L. B.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w S.**

o wynagrodzenie;

sprawy z powództwa **L. B.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w S.**

o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

ORZEC:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda **L. B.** kwotę **1.667,20 zł** brutto (tysiąc sześćset sześćdziesiąt siedem złotych 20/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2014 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.02.2015r. do dnia zapłaty.
2. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda **L. B.** kwotę **334,00 zł** brutto (trzysta trzydzieści cztery złote) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2015 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.02.2015r. do dnia zapłaty.
3. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda **L. B.** kwotę **584,00 zł** brutto (pięćset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem wynagrodzenia za miesiąc luty 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.02.2015r. do dnia zapłaty.
4. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda **L. B.** kwotę **1.139,80 zł** (tysiąc sto trzydzieści dziewięć złotych 80/100) tytułem wynagrodzenia za rok 2015 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.02.2015r. do dnia zapłaty.

5. Oddalić powództwa w pozostałym zakresie.

6. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 187 zł. (sto osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem opłaty od pozwów, od uiszczenia której powód był zwolniony.

7. Nie obciążać powoda pozostałymi kosztami procesu.

Sygn. akt IVP 373/17

UZASADNIENIE

Powód Ł. B. złożył pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. w S. o wydanie dokumentu związanego ze stosunkiem pracy, wynagrodzenie i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Powód złożył łącznie 6 pozwów.

Co do roszczenia wydania PIT sygn. akt 373/17 powód domagał się wydania powyższego dokumentu za okres zatrudnienia tj. od 16.10.2013r. do 18.02.2015r., powołując się na wyrok tut. Sądu z dnia 4.08.2015r sygn. akt 114/15.

Co do żądania wypłaty wynagrodzenia w kwocie 8.029,33 zł. sygn. akt 409/17 powód powołał się ponownie na ustalenia dokonane w sprawie IVP 114/15 podnosząc, że powyższa kwota dotyczy wyrównania wynagrodzenia za rok 2014 do najniższej krajowej.

Co do roszczenia w kwocie 584 zł. sygn. akt IV P 407/17 powód wskazywał, że jest to kwota za miesiąc luty 2015r., która została bezprawnie powodowi potrącona.

Kwota 1.394,20 zł. dochodzona pozwem przez powoda sygn. akt IV P410/17 została wyliczona przez powoda jako wyrównanie do najniższej krajowej i 50% dodatku za nadgodziny za rok 2013.

Co do roszczenia 1.139,80 zł. sygn. akt 408/17 powód podnosił, że jest to kwota wyrównania do najniższej krajowej i 50% dodatku za nadgodziny za rok 2015.

W pozwie o ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy sygn.akt 406/17 powód domagał się ekwiwalentu za rok 2013 – 5 dni, z wyliczeniem 400 zł. brutto. Za rok 2014- 20 dni, kwota 1.680 zł. i za rok 2015 – 4 dni, kwota 350 zł. W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał na ustalenie Sądu, iż łącząca powoda z pozwanym umowa cywilno-prawna została uznana za umowę o pracę i zakończona wydaniem świadectwa pracy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wyjaśnił, że wyrokiem SO w Toruniu z dnia 20.11.2015r. powód uzyskał uznanie stosunku pracy i pozwany wydał powodowi świadectwo pracy. Powód według pozwanego nie występował przez 3 lata o skorygowanie jego składek i rozliczenie z tego tytułu. W szczególności powód nie wystosował żadnego pisma wzywającego do przekazania (...) o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy według wzoru PIT 11. Pozwana zobowiązała się do spełnienia żądania powoda i wysłania stosownych dokumentów. W odpowiedzi na pozew dotyczący roszczenia zapłaty kwoty 8.029,33 zł. pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i nadużycia prawa oraz zasad współżycia społecznego. Według pozwanego, który potwierdził okoliczności wydania powodowi świadectwa pracy, powód winien w pozwie o ustalenie stosunku pracy wskazać wszystkie roszczenia związane z tym stosunkiem pracy. Pozwany powołał się na przedawnienie roszczenia i przedstawił zasadę obowiązującą w prawie pracy co do upływu terminu przedawnienia roszczeń pieniężnych. Pozwany podkreślił, że powód nawet nie wystosował żadnego wezwania przedsądowego o zapłatę żądanej kwoty. Również pozwany podnosił, że pozwany nie przedstawił wiarygodnego udokumentowania swojego czasu pracy w 2014r. Odnośnie sprawy, która toczyła się pod sygnaturą IVP 303/17 to w ocenie pozwanego ta sprawa nie stała na przeszkodzie wytoczeniu przez powoda roszczeń o charakterze majątkowym. W odpowiedzi na pozew w sprawie o żądanie zapłaty kwoty 584 zł ,pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podnosił zarzut potrącenia kwoty 512,26 zł. tytułem naprawienia szkody wyrządzonej pozwanej. W uzasadnieniu pozwany odwołał się do sprawy IVP 303/17 i opisał dokonane potrącenia. Pozwany ponownie odwołał się do dyscyplinarnego zwolnienia powoda i dokonania potrącenia tytułem naprawienia szkody wyrządzonej pozwanej. Pozwana podnosiła zarzut nadużycia prawa i zasad

współzycia społecznego. Według pozwanej nie dała ona powodowi podstaw do wytoczenia powództwa i o roszczeniu powoda dowiedziała się dopiero z chwilą doręczenia pozwu. W zakresie żądania zapłaty kwoty 1.394,20 zł. pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł argumenty takie jak w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew co do zapłaty kwoty 8.029,33 zł. W przedmiocie żądania zapłaty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy pozwany wyjaśniał, że nie zna podstaw wyliczenia ekwiwalentu przez powoda i złożenie pozwu o ekwiwalent przed rozstrzygnięciem spraw o wynagrodzenie pozwana uznawała za przedwczesne. Pozwana podniosła jednocześnie zarzut przedawnienia roszczeń co do ekwiwalentu za lata 2013 i 2014. Odnośnie ekwiwalentu za urlop w roku 2015, powód miał wykorzystać ten urlop w wymiarze 4 dni. Jednocześnie pozwana podnosiła, że nie otrzymała wezwania do zapłaty i okoliczności podnoszone przez powoda nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd połączył sprawy powoda do łącznego rozpoznania na rozprawie w dniu 22.02.2018r. (k. 17)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 4.08.2015r. sygn. IVP 114/15 pozwany został zobowiązany do wydania powodowi świadectwa pracy z ustaleniem zatrudnienia powoda w okresie od 16.10.2013r. do 18.02.2015r. jako pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy. SO Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20.11.2015r. oddalił apelację pozwanego. Pozwany wydał powodowi świadectwo pracy z datą 18.12.2015r. Jednocześnie toczyła się sprawa przed Sądem Rejonowym w Szczecinie o sygn IC 1962/15, w której pozwana domagała się zapłaty przez powoda kwoty 12.000 zł. Przed tut. Sądem toczyła się też sprawa pod sygn.. IVP 303/17 z powództwa pozwanego przeciwko powodowi o zapłatę. Wyrokiem z dnia 31.10.2017r. Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami procesu. Pozwy powoda do tut. Sądu wpłynęły w następujących terminach: o wydanie PIT w dniu 4.12.2017r., natomiast roszczenia o zapłatę w dniu 29.12.2017r.

Sąd zważył co następuje :

Sąd przy rozpoznaniu niniejszych pozwów uwzględnił wyrok

Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych

z dnia 14 kwietnia 2016 r. III PK 96/15, w którym SN stwierdził, że „powództwo o ustalenie (które nie podlega przedawnieniu), nie przerywa biegu terminów przedawnienia roszczeń o świadczenia wynikające z ustalonego stosunku pracy (art. 295 § 1 pkt 1 KP). Samo orzeczenie ustalające stosunek pracy nie przesądza w żaden sposób o wynikających z tego ustalenia ewentualnych roszczeniach majątkowych. Jedynie wytoczenie powództwa o określone świadczenie przerywa bieg przedawnienia takich roszczeń” i że „wniesienie pozwu o zapłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w którym powód jednoznacznie wyraża wolę uzyskania należności przysługujących mu z tych tytułów w pełnej wysokości, przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia także co do kwoty, o jaką powód rozszerzył powództwo, gdy określenie pełnej wysokości roszczeń nie było możliwe w chwili jego wniesienia (art. 295 § 1 w związku z art. 291 § 1 KP oraz art. 321 KPC)”.

Przy rozstrzyganiu roszczeń powoda należy przede wszystkim na wstępie wskazać, że roszczenia ze stosunku pracy podlegają przedawnieniu. Przez roszczenie ze stosunku pracy należy rozumieć roszczenie dotyczące praw i obowiązków wymienionych w art. 22 § 1 KP (przepis ten zawiera definicję stosunku pracy) oraz (z zastrzeżeniami) obowiązków pracodawcy wymienionych w art. 94 KP i pracownika uszczegółowionych w art. 100 KP.

Odnośnie żądania powoda zapłaty ekwiwalentu w pierwszej kolejności należy odwołać się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z 20.2.1980 r. (V PZP 6/79, OSNCP 1980, Nr 7–8, poz. 131) gdzie SN przyjął, że bieg przedawnienia roszczenia pracownika o urlop wypoczynkowy rozpoczyna się ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym pracownik uzyskał prawo do urlopu, chyba że szczególne przepisy KP lub innych aktów normatywnych przewidują obowiązek udzielenia przez zakład pracy urlopu w innych terminach. W uzasadnieniu wskazano, że datę, od której roszczenie pracownika o urlop staje się wymagalne, czyli datę, od której zaczyna biec termin przedawnienia tego roszczenia, wyznacza art. 161 KP. Przepis ten statuuje okres, w którym pracodawca obowiązany jest udzielić pracownikowi urlopu. Tym okresem, jest rok kalendarzowy, w którym pracownik uzyskał prawo do urlopu. Inna natomiast będzie data wymagalności roszczenia o urlop wypoczynkowy w razie przesunięcia

urlopu z przyczyn leżących po stronie pracownika lub pracodawcy wykraczający poza rok kalendarzowy, o którym mowa w art. 161 KP (np. na wniosek pracownika umotywowany ważnymi przyczynami – art. 164 § 1 KP; z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy – art. 165 i 166 KP; z powodu szczególnych potrzeb zakładu pracy – art. 164 § 2 KP; odwołanie pracownika z urlopu z powodu okoliczności nieprzewidzianych w chwili rozpoczęcia urlopu – art. 167 § 1 KP). Urlopu przesuniętego na skutek wymienionych okoliczności zakład pracy ma obowiązek udzielić w terminie późniejszym. Bieg przedawnienia w takim przypadku rozpoczyna się z nadejściem terminu, na który nastąpiło przesunięcie terminu urlopu. Trzeba jednak mieć na uwadze, że KP określił w przedmiocie przesunięcia pracownikowi urlopu granice czasowe. Stosownie bowiem do art. 168 KP udzielenie urlopu niewykorzystanego, zgodnie z planem urlopów, musi nastąpić najpóźniej do 30 września następnego roku kalendarzowego. W związku z tym termin przedawnienia roszczenia o urlop rozpoczyna swój bieg z ostatnim dniem trzeciego kwartału następnego roku kalendarzowego. Z tym bowiem dniem pracownik może dochodzić swojego roszczenia jako już wymagalnego. W ocenie Sądu z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie powoda. Dla powoda termin przedawnienia rozpoczyna swój bieg z ostatnim dniem trzeciego kwartału następnego roku kalendarzowego, jeżeli chodzi o wymagalność roszczenia ekwiwalentu za rok 2014, co do roku 2015 pozwany nie podnosił zarzutu przedawnienia a wskazywał na zapis w świadectwie pracy co do wykorzystania w naturze 4 dni przez powoda. Ponadto zakwestionowana przez powoda umowa cywilna nie przewidywała prawa do urlopu wypoczynkowego na zasadach jak umowa o pracę. Powód temu zaprzeczył. Z kolei pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na potwierdzenie wykorzystania przez powoda urlopu wypoczynkowego. Odnośnie żądania powoda w zakresie wynagrodzenia za lata 2013, 2014 i 2015 wyrównania do minimalnego wynagrodzenia obowiązującego we wskazanych latach w tym za godziny nadliczbowe to należy uwzględnić w części zarzut pozwanego co do przedawnienia roszczeń.

W zakresie wywodów Sądu co do wymagalności roszczeń o wynagrodzenie za pracę i wynagrodzenie w godzinach nadliczbowych i pracę w godzinach nocnych należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 12 listopada 2003 r. I PK 494/02, w którym sformułowano tezę, że „wymagalność roszczeń o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i pracę w godzinach nocnych kształtuje się analogicznie, jak w przypadku wynagrodzenia za pracę, w konsekwencji przedawnienie biegnie od dnia, w którym powinno być ono wypłacone zgodnie z terminami wypłaty wynagrodzenia”. Zgodnie z art. 291 kpc. uległy przedawnieniu roszczenia powoda w tym zakresie za lata 2013 i 2014. Natomiast nie uległo przedawnieniu roszczenie powoda wynagrodzenia za rok 2015, w tym wynagrodzenie za miesiąc luty 2015r. Całkowicie za bezzasadne należy uznać twierdzenia pozwanego co do podstaw dokonania potrąceń wynagrodzenia za miesiąc luty 2015r. Pozwany w swoich twierdzeniach jest niekonsekwentny. Po pierwsze uznaje, że powód był pracownikiem w spornym okresie pozwanego i jednocześnie uznaje za obowiązującą podstawę prawną do dokonania potrącenia powodowi wynagrodzenia z tytułu niewywołującej skutków prawnych umowy zlecenia. Pozwany określił żądanie wynagrodzenia za miesiąc luty na kwotę 584 zł. brutto. Pozwany z kolei wyliczył na kwotę 803,36 zł. Sąd uznał za wiążącą kwotę wskazaną przez powoda w pozwie. Pozwany był zobowiązany do przedstawienia hipotetycznych wyliczeń wynagrodzenia powoda, w tym również za rok 2015. Pozwany złożył wyliczenia (k. 53-64), ale powyższe wyliczenie nie zawierało wyliczenia między innymi za miesiąc styczeń, dlatego Sąd przyjął za wiążące wyliczenia powoda w tym zakresie i zasądził kwotę wynikającą z pozwu. Należy również podnieść w tym miejscu że wyliczenia pozwanego były dokonane nieczytelnie i nieprecyzyjnie, jeżeli chodzi o wynagrodzenia za sporny okres. Pozwany był prawidłowo wezwany i pouczony iż w przypadku niewykonania zarządzenia Sądu, Sąd uzna za prawdziwe twierdzenia powoda w tym zakresie (k. 49)

Reasumując należy stwierdzić, że przepisy o przedawnieniu mają bezwzględny charakter. Terminy przedawnienia, zgodnie z art. 291 § 4 KP, nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Oznacza to, że umowa o pracę, przewidująca inne terminy przedawnienia niż wskazane w art. 291 i n. KP, jest w tym zakresie nieważna, i to nawet wówczas, kiedy te są korzystniejsze dla pracownika [zob. K. J., w: K. J., E. M., Kodeks pracy. Komentarz. Ustawy towarzyszące z orzecznictwem. (...) prawo pracy z orzecznictwem, t. 1, W. 2009, s. 825 i n.].

W pozostałym zakresie oddalono powództwo powoda. Oddalenie powództwa dotyczy roszczeń przedawnionych. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 kpc. w związku z art. 13.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28.07.2005r. (Dz. U. 2018 poz. 300).